

SOMIANT AMB ABELLES

Des de fa poc més d'un any mon pare s'ha endinsat en el món de les abelles. Sempre li ha cridat molt l'atenció tot el relacionat amb elles i la diversitat de productes que ens ofereixen (mel, pol·len, gelea real, pròpolis i cera). Assessorat per un amic començà la seua afició i aventura com a apicultor.

Ell mateix fabrica amb fusta els ruscs i trau, amb un aparell anomenat centrifugadora, la mel de les diferents bresques. Normalment és mel de romer i de tarongina i... està boníssima!

He après moltes coses sobre elles des d'aleshores però, mai l'he acompanyat a treballar directament amb elles. Això canviarà demà, perquè m'ha regalat una vestimenta completa amb tot el necessari per a estar completament cobert i poder acompanyar-lo. És molt important dur una vestimenta adequada per a no sofrir picadures.

La tasca consistirà en revisar les bresques dels ruscs i comprovar diverses coses: si tenen aliment, si hi ha abella reina i s'està reproduint, si hi ha algun indicatiu de malalties o morts per insecticides de camps pròxims, si hi ha entrada de nèctar i pol·len...i per a fer-ho caldrà utilitzar un fumador. Aquest aparell simula que hi ha un incendi i les abelles responen intentant arreplegar tota la mel possible del rusc i, per això, no se senten atacades per l'apicultor i no el piquen.

En el mateix moment en que mon pare me digué que hi aniríem a l'endemà, comencí a posar-me molt nerviós perquè mai havia estat tan a prop d'un rusc. Sabia que tenint tot el cos cobert era difícil que em picaren les abelles però, com a mon pare en alguna ocasió sí que ho havien aconseguit, no n'estava del tot convençut.

Aquella vesprada intentí distraure'm amb altres coses però no m'ho podia llevar del cap. Aní prompte al llit perquè havíem d'alçar-se a les sis per a anar al recinte on estan els rucs i aprofitar les hores de llum.

Em vaig gitar i ... de sobte, a l'obrir els ulls... no veia res! Comencí a menejar-me i donar cops perquè una superfície gelada em cobria...era un paper de cera i estava rodejat d'abelles! El brunzit era tant fort que no podia pensar amb claredat en el que m'estava passant. Quan vaig poder suportar el soroll va quedar tot més clar...era una abella!

Comencí a volar observant a la resta de les abelles del rusc, com mon pare m'havia dit i havíem vist en molts vídeos en Internet cada abella feia la seua tasca: unes estaven elaborant mel; altres es dedicaven a alimentar a la reina, que era més gran que cap altra; unes altres donaven l'aliment a les noves abelles acabades de nàixer; altres col·locaven nèctar i pol·len a les cel·les de les bresques...

Jo em vaig dirigir darrere d'un grup que eixia cap a l'exterior. Al principi me va ser difícil volar com elles, em donava cops contra les fulles i branques dels arbres i no podia comprendre com podien anar tan ràpid però, a poc a poc vaig aconseguir tindre més control, era com jugar a la consola, al meu joc d'aviació; es tractava de tindre una visió global de l'entorn i esquivar els objectes.

Era un dia molt assolellat de primavera i, només eixir del rusc, notí l'olor de les flors i em dirigí a elles, sense saber molt bé per què, i comencí a arreplegar el seu nèctar mentre observava com el pol·len es quedava apegat en les meues xicotetes potetes.

Quan no podia agafar-ne més torní al rusc per a descarregar el nèctar que altres abelles s'encarregaren de depositar ràpidament en les bresques per a guardar-lo com aliment per a l'hivern.

Després de realitzar diversos viatges estava totalment esgotat, no en podia més, havia sigut un treball duríssim i em vaig quedar quiet intentant agafar un poc d'aire. Aprofití per a observar com el treball al rusc mai es detenia. Totes sabien quina era la seua labor i estaven molt organitzades. Era impressionant poder veure-ho de tant a prop!

De sobte, escoltí mon pare cridant-me per a alçar-me. Em sentia més preparat que mai per a aquesta nova aventura. Ara comprenia millor el treball que realitzen les abelles en un rusc i estava desitjant anar a comprovar-ho.